

Hermed betragter vi denne Diskussion for foreløbig sluttet. *Red.*

Den fri Syskole.

Højstærede Fru Leconome!

Deres Forslag i Nr. 35 af dette Blad er det mig en Glæde at gaa ind paa. Alle Slags Klædningsstykker skal være mig velkomne og blive omsyede og anvendte paa bedste Maade, dog maa jeg forbeholde mig Ret til at bruge nogle af dem, naar jeg ser, at der er Trang til dem, hvad der jo ofte er netop i Vinterens Strenghed, og alt Tøj egner sig jo heller ikke til Feriebørnenes Udstyr. Hvad angaar at tage lønnet Hjælp, er Skolen ikke i Stand dertil, men jeg haaber, at nogle Damer vil støtte os med personligt Arbejde, dels som Læreri, dels ved at sy Tøjet, naar jeg klipper og indretter det. Skolen begynder igen i Oktober, men da vi staar i Underhandlinger om et Lokale, maa jeg vente med at give nærmere Oplysninger, om naar og hvor, til i et af de følgende Numre af Kvindebladet „Hvad vi vil“, hvilket Blad, jeg haaber, vil agitere for denne Sag. Enhver, der ønsker nærmere Oplysninger om Syskolen, bedes henvende sig til

Natalie Larsen,

Gl. Kongevej 92, 4. S.,
hvor ogsaa gamle Klæder, Prøver og Lapper modtages.

Det glæder os, at „Den fri Syskole“ vil tage den Opgave op at modtage brugt Tøj og sy det færdigt til Feriebørn eller andre Trængende.

Vi vil derfor opfordre Kvinderne til i saa stor Udstrækning som muligt at slutte sig til Syskolen, give den deres Arbejde og sørge for, at gammelt Tøj aldrig bliver udeladt uden i saadan Stand, at det passer den, som skal benytte det, det vil blive en uhyre Besparelse og en større Fornøjelse for Giveren. Vi mener, at Fru Leconome maa være tilfreds med Syskolens Svar. I alle Tilfælde vil Bladet staa aabent for hende og enhver anden, der yderligere vil udtale sig om dette Emne. *Red.*

Fredsforedrag paa Møen.

Søndagen den 10. September afholdt Arbejderforeningen af 1865 og Fredsvennerne en Fest i Skydevænge ved Stege. Trods det tvivlsomme Vejr havde der samlet sig et betydeligt Antal Deltagere. Klokken 3½ gik man i Procession fra Torvet med Musik og Fane i Spidsen.

Paa Festpladsen, hvor der var rejst Telte og var mange Slags Forlystelser, blev der da afsunget flere Sange.

Folketingsmand Nøhr aabnede Mødet og var Dirigent. Derefter talte Kredsens Rigsdagsmand Frede Bojsen om Arbejderspørgsmaalet, om Retten til Arbejde, pegede paa Historien, hvorledes denne Tanke havde været oppe f. Eks. i Frankrig, hvor man i forrige Aarhundrede havde oprettet offentlige Værksteder, dette var mislykkedes, og nu prøvede man i Schweiz at forlange denne samme Ret. Taleren mente, at Folket burde have denne Ret og viste, at den Mand, der blot satte sine Penge paa Rente, gjorde ikke

sin Samfundspligt; thi det galdt om at skaffe Arbejde og ikke give Almisser. Hr. B gik derfra over til at tale lokalt om Møens Sukkerrodyrkning og viste, hvor det havde hævet Arbejderstanden paa Møen. For Resten var den Mand endnu ikke funden, som kunde løse Arbejderspørgsmaalet. (Bifald.)

Fru Johanne Meyer talte derefter. Man havde bedet hende tale om Fredssagen. Hun mente som Hr. Bojsen, at den Mand eller Kvinde endnu ikke var funden, som kunde løse det sociale Spørgsmaal, og troede heller ikke, dette løstes med et Slag, men var vis paa, man ikke tog fejl ved at begynde med at give Fattigmands Barn Adgang til alle Samfundets Goder, Mad, Klæder, Opdragelse og Undervisning og en Ungdomstid til Fagdannelse og Forberedelse som ansvarlig Samfundsborger. Taleren udtalte sig stærkt mod Børns Arbejde i Fabrikker og Landsbyernes fattige Børns Arbejde som Vogtere, hvorved de Smaa blev narrede for Undervisning og Opdragelse hele Sommeren. — mente ogsaa, at Kvinderne ikke kunde taale, at der gaves en Øre til Fæstningsbyggeriet, saa længe der var et eneste lille dansk Barn, der græd for Brød. (Stærkt Bifald og Leve for Taleren.)

Hr. Kursusbestyrer Rasmussen talte ligeledes om Fredssagen. Han fortalte om, hvad der allerede var udrettet ved Voldgift, og gav bestemte praktiske Vink i finansiell Retning. Han mente, at der kunde og burde gøres Indskrænkninger i de militære Udgifter, og de indvundne Penge kunde da anvendes til Børnenes Opdragelse og til Hjælp for de Gamle. Grækerne havde den Skik, at man skulde rejse sig op for en gammel Mand, men det var ikke nok i vore Dage; de Gamle, som havde slidt og gjort et stort Arbejde, fortjente et sorgfrit Udkomme, og de Gamle forlanger ikke meget. Alene en 20 Millioner Kr., som vi kunde tage fra de militære Udgifter vilde være meget. (Bifald og Leve.)

Man samledes nu til Fællesspisning, hvor der blev udbragt Skaaler for Foreningen og forskellige Mænd. Desuden talte Hr. Frede Bojsen om „Lykken“. Fru Johanne Meyer om Normalarbejdsdagen.

Vejret blev smukkere og smukkere under Festen, saa Dansen paa den aabne Estrade gik med stor Glæde under Efteraarshimlens Stjerner, der som Tusinde og atter Tusinde smaa Blinkfyr forhøjede Festen. Fyrværkeri og anden Festlighed gjorde sit til at bevare Feststemningen. *J. M.*

Fra vor Brevkasse.

Er det til Gavn eller er det for Lyst, at der ryges Tobak?

Jeg har set gode Mænd lægge af med at ryge, fordi, som de mente, det var kun til Skade. Og saa kunde Pengene anvendes til noget bedre. Ja, kunde de Penge samles i Hob, som der bliver røget op, bare her i vort lille Land, saa kunde vi vist med Anstand støtte vore betrængte Landsmænd. Vi kunde rigtignok glæde de Fattige og læske de Syge, som kunde blive til Velsignelse for vort Land og Folk.

Det var Tankerne for et Par Aar siden ved at se de gode Mænd ofre Tobakken, og Haabet om, at mange fulgte deres Eksempel, men nu ved den ene Gang efter den anden at se Kvinderne tage Tobakken op, taber

jeg næsten Haabet og gør mig selv det Spørgsmaal: Er det da til Nytte eller er det til Lyst? Siden Kvinderne, som skulde hjælpe Mændene til det gode, det ædle, det bedste, nu i Gæning opmuntrer til at blive ved. *f.*

Hvor vidt Tobak er skadelig eller ikke, tør vi ikke afgøre; der paastaas fra videnskabelig Side begge Dele; men st det er til Fornøjelse og opliver Sindet, som f. Eks. Kaffe, er en given Ting, da saa mange Mennesker føler sig vel ved at ryge. Naturligvis kunde der spares ved at lade være at ryge, men hvorfor fra den fattige Mand tage Piben, som ofte er hans eneste Luksus? — Der var sikkert mange andre Ting, der kunde spares paa for Damerne, Sløjfer, Fjer, Blonder o. s. v.

Med Hensyn til det sidste Punkt er vi fuldstændig uenige med Frøken f., thi efter hendes Anskuelse skulde Kvinderne være bedre end Mændene. Det er et Punkt, som vi Kvindesagsvenner ikke kan gaa ind paa. Lad os ikke indbilde os, at vi er bedre end Mænd, fordi Mænd ved alle Fester taler om den ophøjede Kvinde. Det er i Samarbejdet, at vi begge forædles, baade Mand og Kvinde. Derfor forlanger vi lige Ret og lige Pligter. Med Hensyn til Tobakken, lad dem ryge, der vil, og lad dem lade være, der vil. I Virkeligheden en uskyldig Fornøjelse. *Redakt.*

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

„Nej!“ stammede Doktor Moscheles forknyet. „Mine Forældre døde tidlig, mine Bedsteforældre er tarvelige Folk; selskabelig Omgang kendte jeg aldrig noget til, mit Ophold ved Universitetet blev kun muligt ved, at jeg gav Timer, og jeg havde dog ikke kunnet klare mig, dersom De . . .“

„Silentium! De følger altsaa med! Da De ikke har lært Takt og gode Manerer noget Steds, maa de altsaa være Dem medfødt, thi at De mangler dem, kan man ikke se noget til.“

„De glemmer, Hr. Professor, at jeg nu i mange Aar har haft den Lykke at omgaas Dem daglig og . . .“

„Tag Lampen min Søn, vi vil dog endnu en Gang tage Lejligheden i Øjesyn.“

Den unge Mand stod op; han kunde nærmest kaldes høj, men ved Siden af Professorens Kæmpeskikkelse tog han sig kun lille ud.

De gik nu med hinanden igennem hele Lejligheden. Studere- og Bibliothekværelset laa ganske for sig selv i Bygningens bageste Fløj, de maatte først gaa igennem Korridoren, ved hvilken Køkkenet og Tjenerværelset laa, for at komme til den egentlige Lejlighed, som bestod af 6 ved Siden af hinanden liggende Værelser, det ene saa stort, at det maatte kaldes en Sal. Alle var de færdig monterede paa en større Stue nær.

„Jeg kender ikke min Svigerindes Smag tilstrækkeligt til at indrette hendes Sovværelse“, sagde Droste, idet han undgik sin unge Vens spørgende Blik. „Her ved Siden af, i det lille Kabinet, kan hendes Pige ligge, dersom hun da ikke faar Tjenerkammeret, og Fritz lader sig nøje med et af Kvist-